

tere. Fangeantallet den 1ste Juli 1866, da den nævnte Straffelov emanerede, var 1,627, nemlig 1,294 Mandfanger og 333 Qvindfanger. Dette Antal sank i de første Aar saa betydeligt, at der den 1ste October 1868 kun var 985 Mandfanger og 284 Qvindfanger, ialt 1,269, et Antal, som ved sidste Aars Dyrktid og Arbejdsløshed samt ved enkelte større Commissionsager senere vel er steget, men nu atter er i stadig Dalen. Antallet var saaledes steget i August 1869 til 1,376, men faldt i

September til	1,365,
October -	1,366,
November -	1,353,
December -	1,333,
Januar 1870 til	1,327.

At dette Antal under almindelige Forhold snarere vil formindskes end forhøies, er der den største Sanssynlighed for. Den gennemsnitlige Straffetid, som efter den tidligere Lovgivning idømtes, var, naar Straffearbejde paa Livstid sættes til 18 Aar, 3,8 Aar; men i Virkeligheden var den mindre paa Grund dels af Dødsfald dels af Benaadning (en Livsfange var saaledes gennemsnitlig kun 12,3 Aar i Straffeanstalten). Den virkelige Straffetid, som affønedes, var derfor ikke høiere end omtrent 3 Aar, hvilken ogsaa giver omtrentlig det daværende Fangeantal (gennemsnitlig 1,728), idet man multiplicerer det gennemsnitlige aarlige Antal Fanger, som inddømtes, nemlig 570, med 3, hvilket giver 1,710.

Den gennemsnitlige Straffetid, som efter den nuværende Straffelov idømmes, har siden Lovens Emanation, altsaa i 3½ Aar, været 1,8. Efter en saa kort Tids Forløb kan man nu vistnok ikke med Sikkerhed lægge dette Tal til Grund for en Beregning, som gjælder en længere Fremtid, men det formenes dog, at det i ethvert Tilfælde ikke vil blive høiere. Thi om der end paa den ene Side er Mulighed for, at Straffetiden efterhaanden bliver længere ved Gjentagelsen af Forbrydelse, skjøndt den i Tiden, som er gaaet, siden Lovens traadte i Kraft, er bleven mindre, og om der end er Sandsynlighed for, at der i Fremtiden oftere end nu vil vælges Tugthusarbejde istedetfor Forbedringshusarbejde, hvorefter Fanger saaledes ikke vil faae nogen Afkortning i Straffen, saa vil dog paa den anden Side Straffetiden, som i Virkeligheden affønes, navnlig paa Grund af Dødsfald, blive mindre end den idømte, hvorhos man ikke bør lade ude af Betragtning, at der endnu efter Justitsministeriets Resolution indsættes paa Livstid for Dyrerier ikke saa Personer, som tidligere have været Livsfanger, men ere benaadede paa de sædvanlige Løsladelses-Betingelser. Noget, som efterhaanden vil bortfalde, men som nu forhøier den gennemsnitlige Straffetid meget betydeligt. — Smidkærtid skal man af Frygt for en for lav Beregning sætte Tallet til 2, og af samme Grund forhøie Gennemsnitstallet paa de Fanger, som aarlig inddømmes, fra 570 til 650, og man vil derefter kunne anslaae det eventuelle Fangeantal 650×2 , det er 1,300. At det nærværende Fangeantal (1,327) er høiere, ligger dert, at der endnu saavel i Horsens som i Viborg og paa Christianshavn henstikker en Deel Fanger — imellem 3 og 400 — som ere dømt efter den ældre Lovgivning, og som i Løbet af de 5 første Aar for største Delen ville blive løsladte. Det er en Selsølg, at man maa være forberedt paa endog store Fluctuationer, men dette turde man ogsaa tilstrækkeligt være, naar man til et Middeltal af 1,300 Fanger har Plads til 1,700. Tidligere havde man til et Middeltal af 1,731 (det høieste Fangeantal var nemlig 1,803 og det laveste 1,660) Plads til 2,050.

Hidtil er der kun taget Hensyn til det hele Fangeantal, til samtlige Straffeanstalter under Cet. Men da det er nødvendigt, at der ogsaa for de enkelte Straffeanstalter, i hvilke de forskjellige Classer af Fanger efter Køn og Straffearart ere fordeelte, er et vist Spillerum, skal man dernæst gjøre den eventuelle Fordeling af Fangerne til Gjenstand for en nærmere Betragtning.